

Arrest

nr. 185 241 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2017 ter griffie heeft neergelegd om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 3 april 2017 tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017 om 18 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN DER BEKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 3 april 2017 bij aankomst vanuit Santo Domingo (Dominicaanse Republiek) op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 april 2017 een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 03.04.2017 om 19.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd doorondergetekende, R.(...) S. (...) Inspecteur de heer / mevrouw : naam L.(...) J.(...) voornaam M.(...) E.(...) geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk die de volgende nationaliteit heeft Venezuela wonende te / houder van het document: PP nummer (...) afgegeven op 29.05.2016 houder van het visum nr. van het type afgegeven door geldig van tot voor een duur van dagen met het oog op ... afkomstig, uit Santo Domingo met TB 702 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) (...)

- (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen om haar zus te bezoeken dewelke haar een toeristische rondleiding zal geven. Na verificatie blijkt dat de zus van betrokkene illegaal in het land verblijft. Betrokkene zelf is niet in het bezit van enige toeristische referentie of documentatie waaruit een toeristisch verblijf blijkt. De contactpersoon die betrokkene zal ophalen op de luchthaven kent zij niet en heeft ze nog nooit ontmoet*
- (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)
Reden van de beslissing: Voor de duur van haar voorgenomen verblijf (80 dagen) en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 875 euro. Zij is niet in het bezit van een tenlasteneming noch van een kredietkaart. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan het geldende richtbedrag voor België, namelijk 45 euro/dag/persoon (...).”*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoekster is sedert 03 april 2017 van haar vrijheid beroofd met het oog op terugnrijving. De beslising kan op korte termijn worden uitgevoerd (officieuze mededeling van terugnrijving: 16 april ek). Verzoekster heeft tevens getuigd van de nodige alertheid door binnen de tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing huidige procedure bij hoogdringendheid in te stellen.”

2.2.2.2. In haar verzoekschrift oppert verzoekster dat zij van haar vrijheid werd beroofd met het oog op haar terugnrijving Verzoekster kan op dit punt worden bijgetreden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de artikelen 3, eerste lid, 3° en 4° en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Verzoekster kwam op 03 april 2017 aan te Zaventem, Luchthaven Brussel Noord, in het bezit van haar reispaspoort met het oog op een toeristisch verblijf in België/Europa. Zij werd echter de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd om volgende redenen:

Ten eerste (artikel 3, eerste lid, 3° Vw):

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen om haar zus te bezoeken dewelke hoor een toeristische rondleiding zal geven. Na verificatie blijkt dat de zus van betrokkene illegaal in het land verblijft. Betrokkene zelf is niet in het bezit van enige toeristische referentie of documentatie waaruit een toeristisch verblijf blijkt. De contactpersoon die betrokkene zal ophalen op de luchthaven kent zij niet en heeft ze nog nooit ontmoet.

Het volgende document / de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Ten tweede (artikel 3, eerste lid, 4° Vw):

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Voor de duur van haar voorgenomen verblijf (80 dagen) en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 875 euro. Zij is niet in het bezit van een tenlasteneming noch van een kredietkaart. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan het geldende richtbedrag voor België, namelijk 45 euro/dag/persoon.

Met betrekking tot het toeristisch motief

Verzoekster had inderdaad reeds enige tijd geleden een reis geboekt naar België met het oog op een korte rondreis in België en Europa. Zij was bij haar aankomst in België voorzien van een terugvlucht op 21 juni 2017, zodat zij ruimschoots binnen de haar toegestane verblijfsduur kon terugkeren naar Venezuela (stuk 2).

Oorspronkelijk was het de bedoeling dat haar zus [C.C.] haar zou opwachten op de luchthaven. Mevrouw [C.] verblijft reeds geruime tijd in België (2015), heeft vast werk en heeft onlangs nog een appartement gekocht op de Helihavenlaan vlakbij het Brusselse Noodstation (stuk 4). Zij is een gerespecteerde medevennoot in BVBA ICV en heeft meer dan behoorlijke maandelijkse inkomsten (stuk 5).

Het is niet correct dat mevrouw [C.] thans illegaal op het grondgebied zou verblijven.

Zij is daarentegen vorige week wel geconfronteerd geworden met een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing zal echter eerstdaags eveneens aangevochten worden dmv procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid (Franse roi), zodra alle nodige bewijzen verzameld zijn. Dit is natuurlijk een spijtig voorval, maar staat in wezen volledig los van het reeds geplande bezoek van verzoekster aan België en Europa. Dat is alleszins de reden waarom mevrouw [C.] verzoekster niet kon opwachten op de luchthaven.

Mevrouw [C.] heeft dan maar de heer [F.D.C.], medevennoot in BVBA ICV, gevraagd verzoekster op te halen op de luchthaven. De heer [D.C.] kreeg daarvoor volgende instructies mee:

- opvangen wanneer verzoekster uit de aankomsthal komt;
- voorzien van de nodige fondsen (cash 1000 euro) + bankkaart van mevrouw [C.]

overhandigen zodat ze met die middelen in haar verder levensonderhoud kon voorzien (stuk 6);

- telefoon overhandigen met een Belgische simkaart;
- verzoekster naar verblijfsadres brengen op de Helihavenlaan;
- verzoekster toegang verschaffen tot het appartement en er haar wegwijs in maken. De heer [D.C.] was immers de vorige (mede-) eigenaar van het appartement (zie ook stuk 4).

Nog voordat de heer [D.C.] verzoekster kon ontvangen, werd zij staande gehouden en van haar vrijheid beroofd in de 'Caricole'.

De heer [D.C.] werd nooit officieel verhoord door de grenspolitie; hij kon enkel vluchtig meedelen wat zijn band was met verzoekster. Hij heeft wél verklaard dat hij eveneens in het bezit was van de bankkaart van mevrouw [C.]. Deze informatie werd op een kladbriefje genoteerd...

Verzoekster voegt de verklaring van de heer [D.C.] mbt de omstandigheden op de luchthaven toe bij huidig verzoekschrift (stuk 8).

Het verhoor tussen verzoekster en de grenspolitie verliep verder bijzonder moeilijk, bij gebrek aan tolk. Verzoekster spreekt Spaans en een klein beetje Engels. De ondervrager sprak geen Spaans...

Verzoekster heeft alle documenten die zij op zich had overhandigd, maar zij was ook in het bezit van een busreservatie van 19 april naar Parijs (terug op 23 april) (stuk 3). Verzoekster heeft nooit de kans gehad deze informatie mee te geven. Uit de motivering van de thans bestreden beslissing blijkt dat dit nochtans veel onheil had kunnen voorkomen. Bovendien is het niet meer van deze tijd (en zeker niet van de jonge generatie, zoals verzoekster - 20 jaar) om een reis tot in détail op voorhand te regelen. Alle informatie is online terug te vinden en bovendien kon haar zus een handje helpen (of daar ging verzoekster op het moment van haar aankomst in België toch vanuit).

Het toeristische reisdoel van verzoekster blijkt maw afdoende uit het terugvliegticket (stuk 2), de busreservatie (stuk 3), haar verblijfplaats (stuk 4) in samenlezing met de verklaring van de heer [D.C.] (stuk 8) en de spijtige omstandigheden waarin mevrouw [C.] zich momenteel bevindt.

De thans bestreden beslissing schendt artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, alsook de materiële en formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de beweerde afwezigheid van voldoende bestaansmiddelen

Verzoekster was bij haar aankomst te Zaventem reeds in het bezit van 875 EUR om de eerste momenten te overbruggen. Zij werd echter opgewacht door de heer [D.C.] die in het bezit was van 1000 EUR cash en de bankkaart van mevrouw [C.], voorzien van meer dan voldoende middelen (+- 7000 EUR) (stuk 6 + stuk 8). Hij zou deze overhandigen, waarna mevrouw [C.] haar telefonisch de code zou doorgeven. Zoals hierboven reeds aangehaald, kreeg verzoekster nooit de kans om in het bezit te worden gesteld van de 1000 EUR cash en/of de bankkaart. De verklaringen van de heer [D.C.] werden genegeerd.

Hij werd nooit officieel verhoord en/of heeft alleszins nooit een ondertekende verklaring kunnen afleggen.

Mocht het financiële aspect ooit een probleem zijn geweest, waren de heer [D.C.] en zijn echtgenote mevrouw [V.E.], bovendien steeds bereid verzoekster ten laste te nemen voor de duur van haar verblijf (zie stuk 8). Verzoekster voegt thans de tenlasteneming toe aan het administratief dossier (stuk 9). Verzoekende partij begrijpt dat verweerder geen rekening kon houden met dit document, aangezien het dateert van na de bestreden beslissing, maar wenst dit document toch toe te voegen, om de intenties van enerzijds de heer [D.C.] en mevrouw [V.E.] en anderzijds van verzoekster zélf duidelijk te maken.

De financiële draagkracht van verzoekster, minstens voor de duur van haar verblijf, blijkt afdoende uit:

- de bankkaart en saldo van haar zus, mevrouw [C.] (stuk 4);
- de verklaring van de heer [D.C.] mbt de gebeurtenissen op de luchthaven (stuk 8);
- de tenlasteneming van verzoekster door de heer [D.C.] en mevrouw [V.E.] (stuk 9).

De thans bestreden beslissing schendt om die reden artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, alsook de materiële en formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de onredelijke inmenging in het privéleven

Verzoekster wenste enkel een korte rondreis te maken binnen Europa en was in het bezit van de nodige reisdocumenten. Zij werd bij haar aankomst in België echter geheel onterecht van haar vrijheid beroofd en in kennis gesteld van een beslissing tot terugdrijving. Verwerende partij heeft noch een juridische, noch een feitelijke grondslag om de beslissing op te steunen (zie supra). Een persoon, zonder enige grondslag van zijn vrijheid beroven en terugdrijven maakt een onredelijke inmenging uit in het privéleven van verzoekster.

Om die reden schendt de thans bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM.

Het middel is prima facie ernstig."

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;
(...)”

2.3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie op de luchthaven van Zaventem aan de grenscontrole-ambtenaar het volgende verklaarde:

“Betrokkene komt op bezoek bij haar zus, de genaamde C.(...), C.(...) (°(...)) wonende te 1000 Brussel, Helihavenlaan 86/2, van Roemeense nationaliteit – OV 8385535.

Betrokkene wil hier verblijven tot 21/06/2017, zijnde 80 dagen.

Het is haar eerste bezoek aan Europa. Zij studeert nog.

Ze weet nog niet exact hoe ze haar tijd in België gaat doorbrengen, doch haar zus zal haar rondleiden en België en met haar de toeristische trekpleisters bezoeken.”

Daarnaast stelde de grenscontrole-ambtenaar vast dat verzoekster volgende bestaansmiddelen kon voorleggen voor het voorgehouden verblijf:

“875 Euro cash, geen krediet- of debetkaarten en geen tenlastenneming”

Uit nader onderzoek door de grensinspectiediensten was het volgende gebleken: *“Betrokkene komt haar zus C.(...) C.(...) bezoeken. In het rijksregister staat echter op datum van 26/01/2017 vermeld dat betrokkene een valse nationaliteit en naam gebruikt. We nemen telefonisch contact op met C.(...) C.(...) op het nummer (...). We worden te woord gestaan door een persoon dewelke we later identificeren als zijnde D.(...) C.(...) F.(...) (°(...)), wonende te (...) en van Belgische nationaliteit. Hij deelt ons mee dat hij samen zaken deed met C.(...) en nu betrokkene komt ophalen omdat C.(...) is aangehouden en opgesloten in centrum 127 Bis omdat zij in het bezit was van een valse Roemeense identiteitskaart. Hij verklaart dat hij betrokkene nog nooit heeft ontmoet en niet kent. Niettegenstaande de zus van betrokkene is aangehouden met het oog op verwijdering van het grondgebied wil D.(...) C.(...) toch dat betrokkene 80 dagen in België verblijft. Hij zal voor haar onderhoud instaan en haar rondleiden. Volgens D.(...) C.(...) is betrokkene er nog niet van op de hoogte dat haar zus is aangehouden. Betrokkene komt dus naar België om er haar zus te bezoeken, dewelke is aangehouden omdat zij onder een valse*

identiteit in België leeft. Betrokkene is in het bezit van 875 Euro cash, geen krediet- of debetkaarten en geen tenlastenneming. Dit is onvoldoende voor een voorzien verblijf van 80 dagen in België.”

2.3.2.7. Op grond van de hierboven vermelde vaststellingen concludeerde de gemachtigde van de staatssecretaris enerzijds dat verzoekster *“niet in het bezit (is) van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)”*. Anderzijds werd besloten dat verzoekster *“niet (beschikt) over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)”*.

2.3.2.8. Ter terechtzitting wenst de raadsman van verzoekster bijkomende ‘rechtspunten’ aan te brengen. Zo beklaagt hij zich over het feit dat er naar aanleiding van het gesprek van de contactpersoon in België geen officiële door hem ondertekende verklaring werd opgesteld en over het feit dat de vertaling van verzoeksters verklaringen blijkbaar gebeurde door inspecteur P. Hij beweert dat hij deze ‘rechtspunten’ slechts na inzage in het administratief dossier kon aanbrengen.

2.3.2.9. De Raad merkt op dat de raadsman van verzoekster niet kan worden bijgetreden. Vooreerst lijkt de inzage in het administratief dossier niet vereist om deze bijkomende ‘rechtspunten’ aan te brengen. Deze inzage is niet noodzakelijk om te weten te komen of van de Belgische contactpersoon een ondertekende verklaring werd afgenomen en evenmin om zich ervan te vergewissen of er eventuele klachten waren over de vertaling van verzoeksters verklaringen bij de interpellatie door de grensinspectiediensten. De handelwijze van de raadsman van verzoekster staat bovendien op gespannen voet met de rechten van verdediging van de verwerende partij wier mogelijkheden om te repliceren op deze nieuwe ‘rechtspunten’ drastisch ingeperkt zijn. Inhoudelijk toont de raadsman niet aan op grond van welke bepaling het opnemen van een officiële verklaring van de contactpersoon vereist is of welke elementen uit het gehoor van verzoekster onjuist zouden zijn vertaald, waardoor zijn betoog elke grondslag mist.

2.3.2.10. In haar middel zet verzoekster *“met betrekking tot het toeristisch motief”* haar versie uiteen waarbij zij wijst op haar ticket voor de terugreis, het wedervaren van haar zus, die is vastgehouden omwille van illegaal verblijf, de rol die de heer F. D. C. zou moeten spelen, een busreservatie voor een rit naar Parijs en haar verblijfplaats in België. Met betrekking tot deze elementen voegt verzoekster een aantal stukken toe aan het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 2-9).

2.3.2.11. De Raad stelt vast dat verzoekster de stukken die zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt, op het ticket voor de terugreis na, niet had voorgelegd aan het bestuur. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verlangen dat de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent deze stukken zou motiveren. Met het betoog in haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in te weerleggen dat zij op het ogenblik van haar interpellatie absoluut niet in het bezit bleek te zijn van nadere informatie over haar verblijf in België tot 21 juni 2017. Bovendien verklaarde verzoekster aan de grenscontrole-ambtenaar dat zij *“nog niet exact (weet) hoe ze haar tijd in België gaat doorbrengen”*. Los van het gegeven dat de zus van verzoekster sedert 28 maart werd opgesloten omwille van het gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart, waardoor de verklaringen dat deze zus met haar de toeristische trekpleisters zou bezoeken op de helling komt te staan, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden concluderen dat verzoekster niet in het bezit was van documenten *“ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden”*. Dit motief volstaat om de beslissing tot weigering van toegang met terugnijving te schragen.

2.3.2.12. In haar middel zet verzoekster voorts uiteen, ingevolge de vaststelling dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen bleek te beschikken, dat dhr. F. D. C. de opdracht had gekregen om haar van de nodige financiële middelen te voorzien, eenmaal zij op het grondgebied zou zijn. Hierbij voegt verzoekster allerhande documenten om aan te tonen dat er voldoende middelen beschikbaar zijn.

2.3.2.13. De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar binnenkomst niet in het bezit was van de tenlastenneming en andere stukken die zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt om de financiële situatie van haar zus en de Belgische contactpersoon aan te tonen. Deze stukken en het betoog van verzoekster zijn bijgevolg niet van aard om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekster betwist noch weerlegt dat zij op het ogenblik van haar binnenkomst enkel in het bezit was van *“875 Euro cash”* en *“geen krediet- of debetkaarten en geen tenlastenneming”*. Verzoekster betwist evenmin het motief uit de bestreden beslissing de som van 875 euro niet volstaat om, rekening houdend met *“het geldende richtbedrag voor België, namelijk 45 euro/dag/persoon”* gedurende het voorgenomen verblijf van 80 dagen alle daaraan verbonden onkosten te dekken. De

gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg rechtsgeldig toepassing maken van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat hem toelaat “*de vreemdeling*” terug te drijven “*wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven*”.

2.3.2.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’ uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij in de eerste plaats te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, , §29) of van een beschermenswaardig privéleven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privéleven. De beoordeling van de vraag of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is een loutere feitenkwestie.

2.3.2.15. Wat het bestaan van een beschermenswaardig of privéleven’ in België betreft, komt het aan verzoekster toe aan te tonen dat haar sociale bindingen met België, die deel zouden kunnen uitmaken van haar recht op bescherming van het privéleven, een beschermenswaardig karakter vertonen. Noch in haar middel, noch in de bijlagen bij haar verzoekschrift geeft verzoekster enige indicatie betreffende haar persoonlijke en/of sociaal-relatieve context, waardoor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven onmogelijk kan worden aanvaard. Verzoekster is er overigens niet in geslaagd haar standpunt aan te tonen dat de beslissing tot teruggedrijving zonder juridische of feitelijke grondslag zou zijn genomen.

2.3.2.16. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet werd niet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat er sprake zou zijn van een motiveringsgebrek.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoekster wordt middels de thans bestreden beslissing de kans ontnomen haar reis in Europa aan te vatten.

Zij wordt zonder enige juridische, noch feitelijke grondslag van haar vrijheid beroofd en onderworpen aan een beslissing tot terugnrijving.

Er wordt op afdoende wijze een ernstig middel aangetoond met bovendien een schending van een hogere rechtsnorm: verzoekster van haar vrijheid beroven met het oog op een terugnrijving, zonder enige juridische grondslag, is een onredelijke inmenging in het privéleven van verzoekster.

De Raad oordeelde reeds als volgt in het verleden:

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32,2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen (RVV nr. 181 605 d.d. 31/01/2017).

De bewoording "des te meer" tonen aan dat de Raad bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich niet enkel dient te beperken tot de beoordeling van de hogere rechtsnorm. Indien maw een ernstig middel wordt aangevoerd, houdt dit principieel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in, ongeacht de aan- of afwezigheid van de schending van een hogere rechtsnorm.

Gelet op het geheel van de aangehaalde elementen, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat verzoeker, door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Er is derhalve voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden en dient de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.”

2.4.2.2. De verzoekende partij moet concrete en precieze aanduidingen verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.2.3. Verzoekster stelt in wezen dat haar nadeel erin bestaat dat zij zonder juridische of feitelijke grondslag van haar vrijheid zou zijn beroofd en dat dit een zogeheten evident nadeel zou inhouden.

2.4.2.4. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de bewering van verzoekster dat de beslissing feitelijke en juridische grondslag zou missen niet kan worden gevolgd. Tevens bleek dat de aangevoerde schending van verzoeksters recht op privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM niet kon worden aanvaard, waardoor er in casu geen sprake is van een evident nadeel zoals door haar in haar verzoekschrift bedoeld. Het gegeven dat de bestreden beslissing haar de kans zou ontnemen haar reis in Europa aan te vatten, kan niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden beschouwd. Overigens blijkt nergens uit dat het werkelijk verzoeksters bedoeling was om louter als toerist België te bezoeken (cf. RvS 19 december 2003, nr. 126 668).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN